

13. Merkezi Kongresi

07 – 08 Şubat 2015

Saat 11:00

**EMPERYALİST SALDIRILARA KARŞI EMEKÇİ
KADINLAR İSYANI ÖRGÜTLÜYOR!**

Yer

HAUS DER JUGEND

Deutschherrnufer 12 – 60594

Frankfurt / ALMANYA

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

Emperyalist sistemin siyasi, ekonomik ve ideolojik saldırganlığı, dünya genelinde ezilen ve sömürülen halkları yıkıma uğratmaya devam ediyor. Ama bunun karşılığında ezilenlerin, sömürülenlerin kahredici gücü; fabrikalarda, sokaklarda, üniversitelerde, emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşım savaşlarına karşı savaş alanlarında, barikatlar öreerek direnişleri büyütüyor.

Avrupa'da işçi sınıfının ve ezilenlerin giderek büyüyen işsizliğe, sosyal hak gasplarına, ırkçılığa karşı verdiği mücadele... Türkiye'de Gezi Direnişi ile başlayan süreçle birlikte halkın yaşamın her alanında ilmik ilmik örmeye çalıştığı mücadele... Emperyalistlerin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek için yarattıkları saldırganlık savaşlarına karşı örülen şanlı direniş, umutları büyütüyor. Halkların direnişleri, yaşlı dünyamızın her yerinde aynı şekilde başdöndürücü bir hızla gelişmiyor belki ama, bize gelecek güzel - aydınlık günlerin müjdesini veriyor.

Ezilenlerin/ sömürülenlerin en alt tabakasını oluşturan kadınlar cephesinde ise; yine ağır aksak, yavaş ta olsa, dünyanın her yerinde aynı şiddette hissedilmese de, kadınlar artık sistemin kendilerine lâıyk gördüğü edilgen ve suskun kişiliği giderek parçalıyorlar. Avrupa'da (henüz çok fazla öne çıkamamaları da) fabrika grevlerinde, Türkiye'de Gezi direnişi sürecinde sokak barikatlarında, Ortadoğu'da Rojova ve Kobane Direnişinde kadınların üstlendikleri öncü rol umutlarımızı büyütüyor...

Avrupa'da yaşayan Türkiyeli göçmen kadınlar olarak, emperyalizmin çok yönlü saldırılarına karşı bir dalgakıran oluşturmak ve bir mücadele cephesini de buradan açıp büyütme hiç şüphesiz ki bize düşen en önemli görevdir.

Bu nedendir ki 12. Kongremizde gündemimize aldığımız, **“Avrupa'da İşçi Sınıfına Yönelik Saldırıları, İşçi Sınıfı İçinde Kadınların Durumu Ve Görevlerimiz”** başlıklı perspektifimiz ve perspektifimizden çıkan sonuçlar doğrultusunda iki yıldır yürüttüğümüz **“Kadın Emegi Ve Kadın Emeginin Kapitalizmle İlişkileri”**ni içeren kampanyamız isabetli seçilmiş konulardı ve bugün hala geçerliliğini korumakta. İki yıldır yürüttüğümüz çalışmalarımızdan elde ettiğimiz deney ve tecrübelerin de yol göstericiliği ile, göçmen emekçi kadınlar olarak, emperyalist saldırganlığa karşı bu cepheden açtığımız mücadele alanını büyütme ciddi bir önem taşımaktadır.

Çünkü; hergeçen gün boyutlanan emperyalist saldırganlığa, kadınlar üzerinden yürütülen cinsiyet ayrımcı politikalarından kaynaklı kadınların maruz kaldığı eşitsizlik ve hak gasplarına karşı büyütülecek mücadelenin, işçi sınıfının mücadelesi için önemli olanaklar yaratacağını ve onu ileriye taşıyacağını biliyoruz. Ama en önemlisi, toplumsal yaşamda kadın olarak yer aldığımızdan dolayı maruz kaldığımız eşitsizliği, haksızlığı sorgulamadan ve egemenlerin kadın emegi üzerinden büyüttüğü sömürü ağını açığa çıkartmadan, yani kadınlar olarak kendi durumumuzun farkına varmadan, mücadeleyi toplumsal rolümüzün bize yüklediklerinin arkasına atarak sisteme nasıl hizmet ettiğimizi yeterince anlamadan, sınıf mücadelesi içinde oynamamız gereken rolü gereğince oynayamayacağımızı da biliyoruz. Bunun içindir ki; 13. Kongremizin siyasal perspektif gündeminin başlığını **“Emperyalist Saldırlara Karşı Emekçi Kadınlar İsyanı Örgütlüyor!”** olarak belirledik.

Emperyalist saldırganlık, kriz ve kadınlara yansması

Ortadoğu başta olmak üzere; dünyanın değişik yerlerinde süren emperyalist küresel sermayenin yeniden paylaşım savaşları, milyonlarca insanı yok oluşa sürüklerken, bu süreç, kadınların aynı zamanda çok yönlü şiddete maruz kalmasına da neden olmaktadır. Savaşlar egemenler için kâr, daha fazla kâr demek iken, ezilen halklar için salgın hastalıklar, zorunlu göç, yoksulluk, yıkım, sefalet, ölüm, gözyaşı demektir. Ama kadınlar için bunlara birde taciz ve tecavüz, istenmeyen doğumlar sonucu yaşam boyu kurtulamadıkları travmalar eklenir. Ancak herşeye rağmen savaştan geriye kalan aile

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

fertlerini tekrar toparlamak, tüm yoksulluğa ve yaşananlara rağmen onların ihtiyaçlarını karşılamak, kalan aile fertlerinin tekrardan yaşama tutunmalarını sağlamak, savaşın bütün yıkıntıları içinden yaşamı tekrar yeşertmek kadına düşmektedir. Bu durumun en son ve en taze örneği, Ortadoğu'da 2014'ün ikinci yarısından bu yana yaşananlardır. Biliyoruz ki Irak'ta, Afganistan'da eski Yugoslavya'da ve diğer savş alanlarında yaşananlar da bugün Ortadoğu'da yaşananlardan daha geri kalır durumda değildi. Savaş; militarizm, ırkçılık ve milliyetçiliği büyütürken, erkek şiddeti de kadına yönelik saldırganlığını arttırmaktadır.

Diğer taraftan; 2008'den beridir kimi zaman çok yakıcı bir şekilde hissedilerek, kimi zaman da kısmen biraz durağanlaşarak ama sürekli işçi sınıfının ve ezilenlerin soluğunu ensesinde hissettiği ekonomik kriz, emperyalist sistemin gereği olarak varlığını sürdürmekte. Bu saldırılarla, işçi ve emekçilerin bir dizi mücadeleler sonucu kazandıkları siyasi – sosyal ve ekonomik hakları ellerinden alınarak krizin yükü işçi ve emekçilerin sırtına yüklenmekte. Bu süreçte kadınlara düşen pay, yoksulluğun neden olduğu acıların en katmerlilerini yaşamının yanı sıra, aile bütçesine azda olsa bir katkıda bulunabilme telaşı ile ucuz ve yedek işgücü olarak, güvencesiz, geleceksiz işlerde çalışmak olmaktadır. Yine böylesi dönemlerde ilk işten atılanlar kadınlar olduğu gibi, yeni işçi alımlarında da en son tercih edilenler olmaktadır. Ayrıca evdeki yoksulluğu aile fertlerine hissettirmemek, herkesin ihtiyaçlarını karşılamak için sihirbaz olmak ta kadınlara düşer. Her ne kadar “çalışmıyor” denilse de, evde mucizeler yaratabilmek için her zamankinden daha fazla çalışmak zorunda kalır.

Bütün bunların yanı sıra savaş, doğa yıkımı ve ekonomik nedenlerle yaşanan göçler, devasa bir pazar haline gelmiş kadın bedeni ticareti, kadınların yaşamlarını daha da çekilmez hale getirmektedir.

İrkçılık, cinsiyet ayrımcılığı, hak gaspları ve kadının durumu

Ekonomik krizin giderek boyutlandığı ırkçı ve ayrımcı politikalar, Avrupa'da artık günlük hayatın ve kamusal düzenin bir parçası haline gelmiş durumda. Devletlerin hükümet yetkilileri tarafından sürekli yapılan ırkçı açıklamaların yanı sıra, göçmenleri dışlayan, ötekileştiren yabancılar yasalarına yenileri eklenmeye çalışılarak, bu saldırılara resmiyet kazandırılmaktadır. Göçmenleri hedef alan, onları dışlayan kitlesel yürüyüşler ve mitingler artık açıktan yapılmakta ve buna da “Demokrasinin Gereği” denilmektedir. Göçmenlerin gerçek sorunlarının aradan geçen 50 yılı aşkın zamana rağmen hala süren sosyal, ekonomik ve siyasal güvencesizlikten kaynaklandığının üstü örtülerek, uyumun anahtarı dil sorunu, kültür ve inanç farklılığına indirgenerek gerçekler çarpıtılmaya çalışılmaktadır.

Tarihin her döneminde egemen sınıfların ellerindeki en güçlü yönetim araçlarıdır ulus milliyetçiliği ve ırkçılık. Egemenlerin dönemsel ihtiyaçlarına göre, kimi zaman inceltilerek, kimi zamansa en kaba halleriyle ama sürekli gündemde durur. Amaç, böl – parçala – yönet politikalarıyla kitlelerin bilincini bulandırarak, sınıf sorunlardan uzaklaştırıp kendisine yedeklemektir.

Avrupa'da yaşanan ekonomik kriz, beraberinde artan işsizlik ve enflasyonu da yükseltmiştir. Krizin ilk etkilerinin görünmeye başladığı 2009 yılının Ocak ayında (17) AB'de %8 seviyesinde olan işsizlik oranı, 2014 Nisan ayında %12,1'e yükselmiştir. (Avrupa İstatistik Kurumu (Eurostat))

Krizin ekonomik sonuçlarının yanı sıra sosyal sonuçları da önemli neticeler doğurmaktadır. Sosyal yardımlarda tasarruf gerekçesiyle yapılan kesintiler, zengin – fakir uçurumunda, yoksullukta ve evsiz sayısındaki artış ve krizin en şiddetli biçimde hissedildiği ülkelerdeki işsiz halkın -özellikle gençlerin - başta Almanya olmak üzere zengin ülkelere göçü, Avrupa'da artan sosyal meselelerin sadece birkaçıdır.

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

Fakat en önemlisi, aşırı sağ çizginin, (devlet yetkililerinin ayrımcı politikaları ve söylemlerinin de desteğiyle) ekonomik krizin yarattığı sonuçlardan yola çıkarak kitleleri kendi bünyelerine çekmeleridir. Aşırı sağ çizgi, özellikle azınlıkları, göçmenleri ve Müslümanları hedef almakta ve ırkçı eylemler gerçekleştirmektedir. Almanya'da Neo -Nazi grupların Türklere karşı tutumu, Hollanda'da artan Müslüman karşıtlığı, Fransa'da Romenlere yapılan ayrımcılık, İskandinav bölgesinde artan aşırı sağ düşünceler ve Yunanistan'daki Neo -Nazi Altın Şafak Partisi'nin izlediği ırkçı politikalar, kıtada artan aşırı sağ eğilimlerin yalnızca birkaç örneğidir. Fakat özellikle son dönemlerde Avrupa'da birçok ülkede yapılan seçimlerde aşırı sağcı partilerin oy oranlarını artırarak parlamentoya girmeleri, Avrupa'da ki durumun en açık göstergesidir. Friedrich- Ebert Vakfı'nın 2012'de yaptığı araştırmada Almanya genelinde aşırı sağcı görüşü savunanlar 2010'da %8,2 iken, 2012'de bu oran %9'a çıkmıştır. Özellikle durum Almanya'nın doğu eyaletlerinde daha ciddi boyutlara ulaşmaktadır. İşsizliğin yüksek olduğu Doğu Almanya'da aşırı sağ görüşler 2010'da %10,5 iken, 2012'de bu oran %16'ya yükselmiştir.

Avrupa'nın en büyük ikinci ülkesi olan Fransa'da ise; 2012'de, işsizliğin %10,3'e yükselmesiyle ekonomide yaşanan sorunlar, aşırı sağ çizgiye Fransız halkı içinde taban edinme olanağı yaratmıştır. Nitekim 2012'de gerçekleştirilen seçimde aşırı sağcı Ulusal Cephe Partisi'nin lideri Marine Le Pen ilk tur seçimlerinde oyların %18'ini alarak üçüncü olmuştur.

Avusturya'da; iki aşırı sağcı parti olan, Avusturya Özgürlük Partisi ve Avusturya'nın Geleceği İçin Birlik Partisi'nin oyları son seçimlerde yüzde 28'e ulaştı.

İsviçre'deki ayrımcılık ve ırkçılıkla mücadele komisyonu başkanı Prof. Dr. Georg Kreis; yükselen ırkçılığı 2010'da; "İsviçre kökenli değilseniz, göçmen veya siyah tenliyseniz, muhakkak ayrımcılığa veya ırkçılığa maruz kalırsınız. Yasalar boşluklarla dolu. ırkçılığa uğrayan insanın zararının tazmin edilmesi söz konusu değil. Eğer Avrupalı bir soyadınız yoksa ev ve iş bulmanız, çıraklık eğitimine kabul edilmeniz zorlaşıyor. Göçmenler bu yüzden tipik İsviçreli soyadları Almaya zorlanıyorlar" diye özetliyordu.

Verdiğimiz örneklerden de anlaşıldığı gibi, ırkçılık devletler eliyle sürdürülmektedir. Diğer taraftan ırkçılık yükseldikçe, cinsiyet ayrımcılığı da büyümektedir. Örneğin; 2. Emperyalist paylaşım savaşı sürecinde, Hitler'in Almanya'daki işgücü açığını savaş esirleriyle kapatarak, üretime mümkün olduğunca az sayıda kadının katılmasını sağlamaya çalışması tesadüfi değildi. "Savaş sonrası erkekler geri döndüklerinde Alman arı ırkını üretebilmek için kadınların yıpranmaması gerektiğini" söylüyordu.

Yine eski İsrail askeri istihbarat subayı, Mordechai Kedar; "Filistinli militanların annelerine ve eşlerine tecavüz edin" diye talimat verirken, "bu yöntemin Hamas'ı caydıracak tek çözüm yolu olduğunu" söylüyordu. Benzer şekilde, İsraili milletvekili Ayelet Shaked yaptığı bir konuşmada Filistinli annelerin "küçük yılanlar" doğurduğu için öldürülmesi gerektiğini söylemişti.

Serekaniya ve Rojova'da IŞİD'in 1000'in üzerinde müslüman olmayan kadını kaçırarak zengin Arap şeyhlerine sattığı, kendi çetelerine seks kölesi yaptığı veya zorla müslüman yapmaya çalıştığı, kabul etmeyenleri tecavüz ederek işkencelerle katlettiği hepimizin tanık olduğu en son örnek...

Savaş alanlarında işgal askerlerinin kadınlara tecavüz etmelerinin bir nedeni; kadın bedeni üzerinden bir kez daha işgalin gerçekleştirilmesi iken, bir diğer nedeni tecavüz sonucu doğacak çocuklar vesilesiyle etnik kökenin bozulması düşüncesidir. Görüldüğü gibi yükselen ırkçılık, cinsiyet ayrımcılığını ve cinsiyete göre rol dağılımını beslediğinden kadınların yaşadıkları acılar çok daha fazla boyutlanır. Söz konusu olan göçmen kadınlar olduğunda ise bu durum çok daha vahim sonuçlar yaratmaktadır.

13. Kongre Siyasal Perpektif Taslağı

Günümüz dünyasında göç edenlerin %73'ünü kadın ve çocukların oluşturduğunu düşündüğümüzde, göçmenlere yönelik ırkçı politikardan en fazla etkilenenlerin göçmen kadınlar olduğunu anlamak zor olmasa gerek. Kadının, herhangi bir ülkede azınlık milliyete/ulusa veya bir başka ülkeden göç eden topluma ait olmasıyla birlikte, üzerindeki çifte baskı ve sömürü üçe katlanır. Kadın artık kapitalist sistemin, erkek egemenliğinin ve hakim ulusun baskısı altındadır.

Örneğin; 2007-2012 yılları arasında sadece Avusturya'ya göç eden kadın sayısı 91 bindir. 786.500 göçmen kadına denk gelen bu sayının, başta Almanya olmak üzere %45'i AB ülkelerinden, %55'i Türkiye, Bosna-Hersek, Romanya ve Sırbistan gibi ülkelerden gelmiş olup, toplam nüfusun %18'ini oluşturmaktadır. İstihdamda yer alan % 59 göçmen kadının ağırlıklı çalıştıkları iş yerleri, güvencesiz, sigortasız ve esnek çalışma sistemi içinde yer alan işler olmaktadır. İlk kuşaktan göçmen kadınlardan %19'u lise, %18,6'sı üniversite düzeyinde eğitim almış olsa da, pek çoğunun diplomaları tanınmadığı için, ilkokul mezunu göçmen kadınlarla neredeyse aynı statüye sahipler. Göçmen kadınların %12,5'i fakirlik sınırının altında yaşıyor. Diğer Avrupa ülkelerinde de göçmen kadınların durumları Avusturya'dan çok farklı değil.

Üretimde Yer Alan Göçmen Kadınların Durumu

Üretimde yer alanın kadın olması, iş yerlerindeki toplu çıkışlarda ilk çıkışı verileni oluştururken, göçmen kadın olması topun ağızındaki ilk ateş olmasına neden olmaktadır, işe alınmada ise en son tercih edilendir. Sermaye sahipleri, zaten ucuz iş gücü olan kadın emeğini, göçmen olması ile daha da değersizleştirir – ucuzlatır ve yerli işçilere karşı bir tehdit ve baskı unsuru olarak kullanır. Taşeron firmalarda ve esnek çalışma sisteminde, en pis ve ağır işlerde en ucuz ve güvencesiz bir şekilde daha çok göçmen kadınlar çalışır. İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) Nisan 2013 verilerine göre, Almanya'da çalışan 41,7 milyon toplam nüfusun %22.2 si düşük ücretli işlerde çalışmakta. Yani 9 milyon 25 bin işçi istihdamda yer almasına rağmen yoksulluk yaşıyor. Bu sayının önemli bir bölümünü göçmen kadınların oluşturduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek. Zira, Almanya'da göçmen kadınların %73'ü yerliler tarafından tercih edilmeyen temizlik işlerinde çalışmaktadır. Avusturya'da kişi başına yıllık gelir en az 18.400€ iken bu rakam, başta Türkiyeliler olmak üzere, göçmen kadınlarda oldukça düşmektedir. Özellikle de işsizliğin büyüdüğü kriz dönemlerinde, toplumun en çok çalışan ama en yoksul kesimini oluştururlar.

Bu çalışma koşulu onların sendikal örgütlenme içinde yer almalarını da engeller. Çünkü göçmen kadın geldiği ülke ile yaşadığı ülke arasında sıkışmış, gelecek konusunda sürekli bir belirsizlik içindedir. Geldiği ülkeye duyduğu özlem, kültürel ve sosyal yaşamdaki farklılıklar, dil sorunundan kaynaklı karşısındakini anlayamama ve kendisini yeterince ifade edememesi, kendi kültürünü, gelenek ve göreneklerini kaybetme korkusu, onun kendi kabuğuna çekilmesini, yerli halkla bütünleşememesini beraberinde getirir. Bu durum, göçmen kadınlar içinde her geçen gün artan bir sayıda ruhsal bozuklukların yaşanmasına neden olmaktadır. Almanya ve İsviçre'de, artan ekonomik krizin de etkisiyle, genelde kadınlar içinde ama özellikle de göçmen kadınlar içinde, anti depresan ilaçların kullanımında çok ciddi bir artış olmuştur.

Göçmen kadının zorunlu kaldığı bu çalışma yöntemi, yerli işçi kadını da daha ucuza ve daha kötü şartlarda çalışmaya boyun eğmek zorunda bırakıyor. Bu durum, bilinçsiz işçi sınıfı içinde yabancı düşmanlığının tetiklenmesine de neden oluyor.

Dolayısıyla sermaye sahipleri bir taş ile iki kuş vurarak, az ücret ile çok üretim elde ederken, bilinçsiz işçi sınıfı içerisinde şovenizmi ve ırkçılığı besleyerek, bir çatışma yaratıp, örgütlülüklerini de parçalamış olmaktadır. Göçmen işçiler için çıkartılmış olan ayrımcı yasalar, Türkiyeli göçmen işçiler gibi, 50-60 yıldır aynı ülkede yaşıyor olsalar da, onları

yerli halktan soyutlamak için hakim ulusun hiçbir zaman vazgeçmediği yöntemlerdir ve bu durumdan da yine en fazla göçmen kadınlar etkilenmektedir. Örneğin; yasalara göre, evlilik yoluyla Almanya'ya gelen göçmen kadının oturum hakkını alabilmesi için, en az 3 yıl evlendiği erkek ile birlikte kalmak zorunda olması, onun her türlü şiddete açık hale gelmesini beraberinde getirirken, ödediği bedel çoğu zaman canı olmuştur. Avrupa'nın en demokratik ülkeleri olarak bilinen İsveç ve Norveç gibi ülkelerde bile son 5 yıl içerisinde kadına yönelik şiddet %10 oranına ulaşmıştır. Diğer taraftan kadın bedeni ticareti önemli bir sektör olup, en fazla göçmen kadınlar çalıştırılmaktadır.

İşçi Sınıfı İçinde Kadınların Durumu

Kadına yönelik saldırılarla esasta hedeflenen sınıfın kuşatılması, boyun eğdirilmesi, biat eden köle bir toplum yaratılarak tarihsel kazanımların gasp edilmesidir. Bunun içindir ki; kadınların her alanda eşitçe var olabilme mücadelesi, aynı zamanda emek-sermaye çelişkisi düzleminde emeğin de özgürleşme mücadelesidir.

2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrası gelişen teknoloji, işgücü piyasasını önemli ölçüde etkileyip, üretimin şeklini ve yapısını değiştirirken, 1973 krizi bu değişimi hızlandırmıştır. Bu süreç itibariyle, kapitalist sistem, somut yansıması "neo- liberal politikalar" olarak bilinen yeni bir yapısal değişime girdi. 2008 itibariyle hız kazanan, yıkıcı boyutları işçi sınıfı ve ezilenler tarafından daha güçlü hissedilmeye başlayan ve günümüze kadar süren kapitalizmin krizlerine karşı, "krizi önleme" adı altında sürekli yenilenen baskı ve saldırı metotlarının giderek büyütülmesi sonucu, günümüzde işçi ve emekçiler adeta modern kölelere dönüştürüldü.

Esnek Çalışma Sistemi olarak adlandırılan yeni üretim modelinde; sermaye sahiplerinin kâr oranlarının düşmesini engellemek için, üretim ve dolaşım süreci hızlandırılarak ve her düzeydeki maliyet düşürülerek, kârın en üst boyuta çıkartılması hedeflendi. Bu hedefe ulaşabilmek için esas olarak kadın emeği devreye sokuldu. Kadın emeği bir yandan ucuz işgücü olarak piyasada erkek işgücü yerine ikâme edilecek, diğer bir yandan da genel istihdam biçimini de belirleyecek olan "güvencesizleştirme - emeğin değersizleşmesi" sürecinde araç olarak kullanılacaktı.

Esnek Çalışma Sistemi Toplumdaki Cinsiyetçi İşbölümünü Güçlendirmektedir.

EÇS kadınlara aile yaşamıyla iş yaşamının uyumlaştırılması adına "bir fırsat" olarak gösterilerek, ev ve bakım işlerinin kadına ait olduğu toplumsal kabul görmüşlüğün sürgit devam etmesi sağlanmaktadır. Ayrıca kadınların ücretlerinin genellikle "ek gelir", "aile bütçesine katkı" olarak sunulmasıyla, iş hayatındaki ücretler arasındaki fark da toplumsal olarak meşrulaştırılmaktadır. Bir taraftan ev içinde kadının emeğinin görünmezliğini meşrulaştırarak, kapitalizm kendisini sürekli yenilerken, diğer taraftan da istihdamdaki kadının ucuzlatılmış emeği üzerinden kârlarını büyütmede, işçi sınıfı içinde bölünmeyi ve örgütsüzlüğu yaygınlaştırmaktadır. Böylece kadınların daha düşük geliri, yükselme imkânı ve gelecek güvencesi olmayan işlerde çalışmaları ve esas görevlerinin aile içi sorumlulukları olduğu düşüncesi toplumda güçlenmekte ve sorgulanmamaktadır. Sonuçta; zaten evdeki emeği görünmeyen kadının, ücretli çalıştığı işteki emeği de küçümsemekte, değersizleştirilmekte, örgütlenmesinin önüne set çekilmekte, ücretli ücretsiz emek kıskacında, emeğinin gaspedilmesine sessiz kalması beklenmektedir.

Esnek çalışma sisteminde (EÇS) genelde kadınların yer alması; kadınların özgür iradesi, kendi tercihleri/ seçimleri olarak topluma lanse edilmektedir. Oysa bakım evlerinin, kreşlerin, çocuk yuvalarının özelleştirildiği, mevcut çalışan ücretlerinin yüksek kreş ve bakıcı giderlerini karşılamaya yetmediği ve erkeklerin ev içinde yeterince sorumluluk üstlenmediği toplumsal bir şekillenişte, kadınların EÇS'inde yoğunluklu istihdam etmeleri bir seçim olarak değerlendirilemez.

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

Örneğin 2002 yılında AB.'ne üye 15 ülkede yapılan bir araştırmada; eğitim görme veya diğer aktivitelere katılmak için erkeklerin %23.6'sı, kadınların ise sadece %7.6'sı EÇS inde yer alırken; ev işleri, çocuk ve yaşlıların bakımı için erkeklerin sadece %4.2'si, kadınların ise %31.5'i esnek çalışma sisteminde yer aldıklarını söylemişlerdir. (Eurostat Labour Force Survey, 2002) Yine aynı araştırma, AB'de tam süreli iş bulamayan ve işsiz kalma riski karşısında kısmi süreli çalışmaya razı olan kadınlar %12.8 iken, erkeklerin %19 olduğunu göstermektedir. Tüm dünyada geçerli olan toplumsal rolü gereği, evini geçindirmek zorunda olan erkek, işsizlik riski karşısında EÇS ni zorunlu olarak kabul etmektedir.

Ayrıca, OECD (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü) ve AB ülkelerinde, kadınların EÇS de yoğunluklu yer almalarının bir başka nedeni de; son 40 yılda artan boşanma oranlarına bağlı olarak tek ebeveynliğin giderek yaygınlaşmasıdır. Kadınlar tek ebeveyn olduklarında çoğunlukla hem çocuk yetiştirme, hem de ev geçindirme sorumluluklarını ancak yarı-zamanlı işlerde çalışarak yerine getirebilmektedirler. Bu durum, yoksulluk ve özellikle çocuk yoksulluğu için ciddi bir risk oluşturmaktadır.

Kadınların ücretli bir işte çalışmaması ya da kısmi zamanlı çalışması, toplumsal olarak erkeklere göre daha meşru, daha kabul edilebilir olması da bu tercihin yapılmasında etkili rol oynamaktadır.

AB (15) ülkelerinde OCED 2010 raporuna göre, 2009 yılında istihdam eden %59.9 kadın işçinin %37.0'ı esnek çalışma sisteminde yer alırken, %71.9 erkek işçinin sadece %8.9'u bu çalışma sisteminde yer almıştır. Aynı yılda, Kadınların düşük ücretle çalıştırılmaları, malülen emeklilik, hastalık veya işsizlik durumunda, açlık sınırının altında ücretlere mahkûm olmalarına neden olmaktadır. (Resolution Foundation 2012)

Üye Ülke	Toplam İstihdamdaki Erkek Ortalaması	Toplam İstihdamdaki Kadın Ortalaması	ERKEK (Esnek Çalışma Sistemi)	KADIN (Esnek Çalışma Sistemi)
Avusturya	76.9	66.4	8.7	42.9
Belçika	67.2	56.0	8.6	41.5
Fransa	68.5	60.1	6.0	29.8
Almanya	75.6	66.2	9.7	45.3
İtalya	68.6	46.4	5.1	27.9
Hollanda	82.4	71.5	24.9	75.8
İngiltere	74.8	65.0	11.8	42.5
İsveç	74.2	70.2	14.2	41.2

Kaynak: OCED (2010)

Diğer yandan, çocuk bakımının yüksek maliyetli olması, çok sayıda kadının kısmi zamanlı çalışmayı tercih etmesinin en önemli nedeni olarak görülmekte. Örneğin; Britanya'da OECD belirlemesine göre, ebeveynlerin net hane gelirlerinin %13'ünü çocuk bakımına harcamaları gerekirken, ebeveynlerin harcamaları %33 tür. Küçük çocukları olan kısmi zamanlı çalışan kadınların %70'i kısmi zamanlı çalışmayı "seçtiklerini" ifade ediyor. Ancak, bu kadınların neredeyse tamamı (%93) doğum öncesi tam zamanlı çalışan kadınlar ve yaklaşık 2/3'ü (% 67) çocuklar büyüyünce tam zamanlı çalışmaya dönmek istediklerini söylüyorlar. (Resolution Foundation 2012)

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

Almanya, 27 AB ülkesi arasında, yarı zamanlı istihdamın en yoğun olduğu ikinci ülke haline gelirken, yarı zamanlı işler kadınların temel istihdam alanı olmuştur. Sigortalı yarı zamanlı işler, tam zamanlı sigortalı işlerin %17,6'sına ulaşırken, bu işlerin %83,7'sinde de kadınlar istihdam edilmektedir (Bundesagentur für Arbeit, 2008) %70'i oluşturan çocuklu kadın emekçiler, yarım günlük işlerde istihdam edilirken %19'u da dil sorunu, eğitiminin tanınmaması gibi sorunlardan kaynaklı bu işlerde çalışmaya mahkum edilmiş haldedir. (Körner vd. 2011:32)

Refah düzeyi en iyi Avrupa ülkelerinden birisi olan ama AB'ne dahil olmayan İsviçre'ye baktığımızda orada da aynı durumla karşı karşıya kalmaktayız. 1970'te toplam yarım günlük işçilik oranı %12 iken, 2011 verilerine göre bu rakam %34'e, yani üç katına yükselmiştir. İstihdamda yer alan toplam %52 kadının, %78'i esnek çalışma sisteminde yer almaktadır. Yarım günlük çalışmayı, esasta göçmen kadın işçilerin çalıştığı hizmet sektöründeki (temizlik, garsonluk, hizmetçilik...vb.) işler oluşturmaktadır.

Bütün bu gerçeklikler esnek çalışma sisteminin kadınlar açısından gönüllü bir tercih değil, zorunluluk olduğunu göstermektedir. Durum bu olunca yedek ve ucuz iş gücü olarak işsizlik ve yoksullukla islah edilenlerin içerisinde kadın en önde gelmektedir. Sadece İsviçre'de toplam 196,200 olan işsiz sayısının 92,600'ü kadındır.

Hemen bütün Avrupa ülkelerinin yasalarında "Eşit işe eşit ücret" yer alırken, bu yasaların sadece kâğıt üzerinde kaldığı açık bir gerçektir. Örneğin Avusturya ve Almanya'da kadınlar, aynı işi yapan erkeklerden %25 daha az ücret almaktadırlar. (Aldashev vd. 2008:3)

Avusturya hükümeti yeni yasalarla malülen emekliliğin önüne geçmek, eğitim yardımlarını, işsizlik paralarını ve sürelerini kısıtlamak, çalışma saatlerini uzatmak gibi bir çok yasayı yürürlüğe koyma çabasındadır. Bunun karşılığında ücretlerin nerdeyse dondurulması, kiraların ve gıda fiyatlarının yükselmesi, böylece alım gücünün düşürülmesi, genel olarak işçi sınıfı ve ezilenlerin ama en fazla kadının özellikle de yalnız yaşayan kadının daha da yoksullaşması demektir.

İsviçre'de ise göçmen kadınların çoğunluğunun çalıştığı ev işçiliği, genelde "kaçak işçi" çalıştırılmasından kaynaklı, tüm dünyada olduğu gibi, İsviçre'de de sömürünün en yoğun yaşandığı çalışma alanıdır.

"21. Yüzyılın Köle Emeği" olarak ta tanımlanan ev işçiliği, üretim ilişkileri içerisinde kadın emeğinin en ucuza ve en kötü koşullarda kullanıldığı çalışma alanı olarak, gündemdeki yerini korumakta. Maruz kalınan yoğun sömürü ilişkileri, kadının emek gücünü sermayeye eklememekle kalmayıp, aynı zamanda toplumsal cinsiyet rollerinin yeniden üretilmesini de sağlamakta. Sonuç olarak ' Kapitalizm kendi çıkarları için, mücadeleler sonucu elde edilmiş olan sosyal hakları tek tek tırpanlarken, sosyal hizmetleri özelleştirmektedir. Bu durumda emekçi için oldukça yüklü bir maddi yükü oluşturan çocuk, engelli, hasta ve yaşlı bakımı vb. kadının omuzlarına yüklenmektedir. Doğallığında bu ihtiyaçlar ya evdeki kadın tarafından karşılıksız sağlanmakta veya da eve gelen sözleşmesi, anlaşması, sigortası, sendikası, gelecek güvencesi olmayan çok ucuza çalışan kadın işçi tarafından karşılanır. Esnek çalışma olarak tanımlanan ev işçiliğinde, dünya genelinde yaklaşık 53 milyon ev işçisi kadın, çalışmaktadır.

Daha da acı olan yan, kadınların kendi emeklerine yabancılaştırmalarının sonucu olarak yaptıkları işi, iş olarak görmedikleri gibi, çalışıp çalışmadıkları sorulduğunda, çok az bir kesim, ev işçiliğinde çalıştığını söyler veya kabul eder.

Bu durumun yarattığı sonuç, kendi evinin emekçisi olan kadınlar için daha da vahimdir. İLO'nun 6 bin anne üzerinden yaptığı araştırmaya göre; alışveriş, temizlik, yemek pişirme,

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

bulaşık yıkama, çocukları okula götürüp getirme ve çeşitli aktivitelere taşınması gibi işler için haftalık harcanan süre 94 saat. Bu durumda ücretsiz çalışan ev emekçisi bir kadının, asgari ücret üzerinden yıllık 85 bin euro kazanması gerekmektedir.

Yönelimimiz ve Örgütlenme

Buz dağının sadece görünen yüzü olsa da, tek başına istatistik veriler dahi, dünya genelinde kadının mevcut durumunu açıklamaya yetmektedir. Öyleyse kadının toplumsal konumunu değiştirebilmesi için, dört duvarın arasından çıkıp sosyal yaşamda yer alması ve yaşamın her alanında örgütlü bir güç haline gelmesini zorunlu kılmaktadır. Aynı şekilde üretim alanlarında da cinsiyet ayrımcı politikalar ve toplumsal şekilleniş sonucu ortaya çıkan eşitsizliğe, adaletsizliğe, kadın emeğinin değersizleştirilmesine karşı da emekçi kadının emek örgütlerinde, sınıf bilincini kuşanarak örgütlenmesi kaçınılmazdır. Ancak kadının kendisine ve emeğine yabancılaşmasının zemininin oldukça yüksek olduğu Avrupa’da, kadınların örgütlülük durumlarının zayıf olduğu bir gerçekliktir. Bu durum, sınıfa yönelik saldırılara karşı zaten genelde zayıf olan işçi sınıfı mücadelesi içinde, emekçi kadınların mücadelesinin daha da güçsüz, görünmez olmasını beraberinde getirmektedir.

90’ların başlarına kadar göçmen işçilerin, hatta göçmen kadın işçilerin Avrupa’da sendikalardaki örgütlülük durumları oldukça iyi olmasına rağmen, 90’ların ortalarından itibaren ciddi bir düşüş yaşandı. Arkası arkasına kapanan veya oldukça küçülen fabrikalardan kitlesel işçi çıkışları, bu durumun yarattığı sendikalara karşı güvensizlik, emek örgütlerindeki üye kaybını büyüttü. Göçmen işçiler açısından ise, giderek büyüyen işsizliğin, bunun yarattığı ekonomik, siyasi ve sosyal sorunların daha fazla göçmenleri, özellikle de göçmen emekçi kadınları vurması, göçmen kadınları kitlesel bir şekilde üretim alanlarından çekerek evlere kapattı. Toplumsal kültürel şekillenişin de etkisiyle, bu duruma kadınlar cephesinden, emekçi kadın bilinciyle öyle ciddi karşı duruşlar da olmadı. Çünkü zaten “kadının evde yeterince işi vardı”!

2000’li yıllarla birlikte ortaya atılan neo – liberal politikaların üretim alanlarına getirdiği yeni düzenlemeler ise, zaten artık işçileri tamamen köleleştiren ve örgütlenme hakkını gasp eden türdendi. Diğer taraftan artık fabrikalar daha çok küçük iş dallarına dönüştürülmüş, eskiden olduğu gibi üç – beş hatta onbin işçinin çalıştığı büyük fabrika sayısı oldukça düşmüştü. Özellikle de göçmen kadınların çalıştığı işlerin önemli bir bölümü güvencesiz, esnek zamanlı işler olması, emek örgütlerinde kadın örgütlenmesini ama özellikle de göçmen kadın örgütlenmesini giderek düşürdü. Bunun içindir ki; kadının kendisine ve emeğine yabancılaştırılmasına karşı, kadın emeğinin önemini açığa çıkması ve kadının emeğini bilinçli bir şekilde sahiplenmesi, üretim alanlarında özellikle göçmen kadınların emek örgütleri içinde tekrardan örgütlü bir güç haline gelmeleri için sürdürdüğümüz çalışmalarımız yönelimimizin stratejisidir.

Diğer taraftan anti faşist, anti kapitalist bir kadın örgütü olarak, Avrupa’da yükselen ırkçılığa karşı bir dalgakıran oluşturmak ta yine yönelimimizin bir parçası olmak zorundadır. Buna üç nedenle mecburuz. Birincisi bir kadın örgütü olarak, toplumsal yapılanmada cinsiyet ayrımcılığının ırkçılıktan beslendiğinin bilinciyle hareket ederek cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele ederken, ırkçılığa karşı mücadeleyi de yükseltmek zorunluluğumuzdur.

İkincisi; bugün Avrupa Birliği ülkelerinde ırkçı ve faşist partilerin söyleminin ana noktasını göçmen karşıtlığı oluşturmaktadır. İrkçı ve faşist partiler, bu yolla güçlerini büyütürken oy oranlarını sürekli artırıyorlar. “Yabancılar Yasası”, devlet yetkililerinin ayrımcı konuşma üslupları vb. ile, göçmenler ötekileştirilerek saldırılara açık hale getiriliyorlar. Bu durumdan yararlanan faşist-ırkçı gruplar göçmenlere saldırmakta, evlerini, işyerlerini kundaklamakta, insanları katletmektedir. Bu saldırılar karşısında devlet yetkililerinin ve

13. Kongre Siyasal Perspektif Taslağı

polisin tutumu ve tavrı ise önlemek veya caydırıcı olmaktan uzak kalmaktadır. Almanya'daki NSU skandalı ve sonrasında sürdürülen göstermelik dava bunun en somut örneğidir. Bu anlamda bir göçmen kadın örgütü olarak, yükselen ırkçılığa karşı mücadeleyi kadın cephesinden de büyütmek zorunluluğumuzdur.

Üçüncüsü ise; Sermaye sahiplerinin "Böl, parçala, yönet" politikalarına zemin hazırlayan ırkçılığa karşı, işçi sınıfının kadınları olarak ta karşı çıkmak ve işçi sınıfının mücadelesi içinde emekçi kadınların mücadele ağını büyütmek, yönelimimizin stratejik konularındandır. Dolayısıyla bu stratejinin önemini bilince çıkarttığımızda, burjuvazinin işçi sınıfını ulusal, ırksal, kültürel, etnik, dinsel olarak bölüp parçalamasının ve örgütlü gücünü zayıflatmasının önüne geçerek, karşı bir dalga kıran oluşturmuş olacağız.

Bu gerçeklikler karşısında iki yıldır işçi sınıfı içinde emekçi kadınların durumu ve kadın emeğine ilişkin yürüttüğümüz kampanya oldukça önemli bir noktada durmakta. Bu kampanyamız sürecinde tabanımızda, "kadının neden ucuz ve yedek işgücü olarak görüldüğü, kadın emeğinin nasıl gasp edildiği ve değersizleştirildiği, kapitalizmin bu durum ile ilişkisi ve kadınların örgütlü bir güç haline gelmelerinin önündeki sorunlar ve zorluklar, sendikal örgütlenmeler içinde aktif bir şekilde yer almanın önemi" vb. konularda belli bir bilinç sıçraması yarattığımızı düşünüyoruz. Bu kongremizde bu sıçramayı daha ileri boyutlara taşıyabilmeliyiz. Bu nedenle "EMPERYALIST SALDIRILARA KARŞI EMEKÇİ KADINLAR İSYANI ÖRGÜTLÜYOR!" başlığı ile ele aldığımız perspektif taslağımıza yönelik tartışmalarımız, bizim iki yıllık çalışma rotamızı belirleyecektir. Buradan çıkartacağımız isabetli tartışmalar ve kararlar, kadınlar olarak mevcut sorunlarımıza yanıt olmaya çalışırken, aynı zamanda geçtiğimiz iki yıllık çalışmamızı daha da ileriye taşıyacaktır.

Buna paralel olarak üretimde yer alan emekçi kadına, temizlik işlerinde çalışan kadına, ev işçisi kadına, görünmeyen emeğin sahibi "ev kadınları"na ulaşmak için tartışmalarımızı ve örgütlenmeyi her yere taşımak zorundayız. Yaşam, insan yaşamının olduğu her yer olduğuna göre, çalıştığımız yerdeki sorunları yanımızdaki komşumuza, oturduğumuz semtteki sorunları çalıştığımız işyerine, derneğimize, ev ziyaretlerine, sokağa taşıyarak örgütlenme çalışmamızı büyütmek zorundayız.

İnsanlık tarihine baktığımızda, egemen güçlerin tüm saldırılarına karşı, toplumsal gelişimler, demokratik haklar, özgürlükler verilen sınıf bilinçli örgütlü mücadeleler sonucu elde edilmiştir. Öyleyse onüçüncü kongremizde yürüteceğimiz tartışmalar ışığında alınacak doğru kararların, örgütlülüğümüzü daha fazla büyüteceği ve güçlendireceği inancıyla kolektif çalışmanın ortaya çıkartacağı, ortak gücü büyütelim ve görevlerimize daha büyük bir özenle sarılalım.

03 Ocak 2015

12. Dönem Merkezi Yönetim Kurulu